

Pinter stiller spørsmål

Harold Pinter etterlater flere spørsmål enn han gir svar i "Ashes to Ashes".

Hege Aga Rogstad (Rebekka) og Bernt Bjørn (Devlin) på scenen i Ferske Sceners oppsetning av Harold Pinters "Ashes to Ashes".

"Ashes to Ashes", som lørdag kveld hadde première på Ferske Scener, er en stram og gåtefull enakter om sannhet og løgn, om hemmeligheter, parforhold og kanskje også med en dimensjon som strekker seg langt utover privatsfæren. Ingen ting kan bli tatt for gitt i nobelprisvinner Harold Pinters skuespill. Helt fra åpningsreplikkene gir språket en gjenklang av vold. Men hvem er det vi møter på scenen? Og hvem er den andre mannen vi hører om, hvis han i det hele tatt eksisterer?

Gjennom en 45 minutter lang samtale mellom Rebekka (Hege Aga Rogstad) og Devlin (Bernt Bjørn) i parets stue, blir publikum tatt med inn i Pinters problemstillinger. Store deler av denne underfundige og urovekkende dialogen dreier inn på Rebekkas avsløringer fra det som i alle fall i utgangspunktet synes å være et tidligere forhold. I disse avsløringene dukker også den andre mannen opp. Men er han bare en elsker med en hang til sadomasochisme, som Devlin også ser ut til å bli tiltrukket av, eller er han en undertrykkende voldsmann? Kanskje ingen av delene. Er han en del av hennes fortid, eller er han et bilde på verdens redsler, folkemord, utnyttning, utbytting, og terror?

Åpen tekst

Det får være hver opp til hver enkelts gjetninger og forestillinger hva som er virkelig. Teksten er åpen og kan tolkes i mange retninger, og Ferske sceners behandling av den endrer ikke på det. Det er blitt sagt om stykket at kanskje er det bra at det er så kort, for det gir mer tid til utover kvelden å kunne fortsette å fundere over det man har sett.

I Ferske Sceners oppsetning av Pinters stykke fra 1996 opplever vi en intens men på mange måter følelsesløs samtale mellom de to skuespillerne. Pinter bygger opp stadig flere spenninger etter hvert som samtalen skrider fram, og skuespillerne gjør en god jobb med å ta vare på disse spenningene gjennom den drømmeaktige, litt uvirkelige dialogen hvor pausene, rommene mellom det som blir sagt er minst like viktig som det som sies.

Hege Aga Rogstad gjør en fin gestaltning av Rebekkas litt mystiske, drømmende ensomhet, hvor vi aner bak maska ei smertende fortid. Og det er vel heller ingen tvil om at Rebekka er en mer spennende og engasjerende figur enn Devlin. Den mannlige rollefiguren er mer overflatisk, men det hindrer ikke at vi også her får en god skuespillerprestasjon der Bernt Bjørns Devlin tilsynelatende forsøker å finne ut av hva som skjuler seg i Rebekkas fortid, men uten virkelig å høre etter, og kanskje langt mer opptatt av seg

selv enn av henne.

I samme retning

Det minimalistiske i teksten og psykiske avstanden mellom Rebekka og Devlin understrekes av Geir Tore Holms scenografi der to stoler plassert langt fra hverandre er de sentrale elementene sammen med tunge gardiner som både danner et bakteppe og fungerer som lerret for videosekvenser Holm har laget sammen med lysdesigneren Nicolas Horne. Videoinnslagene bidrar til å trekke det som foregår på scenen bort fra det realistiske og over i en drømmeaktig tilstand der det er vanskelig å skille hva som er virkelig og hva som ikke er det, og som dermed også bidrar til å bygge opp spenningene i stykket.

Samme funksjon har også en vellykket bruk av Erik Stifjells nyskrevne musikk/lyd som i måten den er brukt på synes langt mer inspirert av film enn teater. Det er så godt som ikke et øyeblikk hvor det er helt stille i rommet. Dette stykket spilles hver dag til og med tirsdag 7. februar.

Anmeldt av Helge Matland, Bladet Tromsø